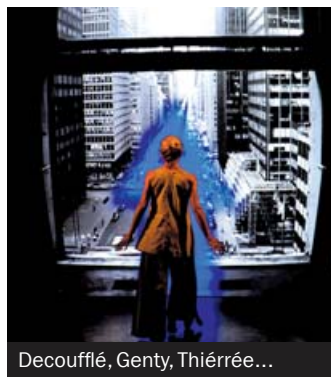

Pirouette en re menor

Hi ha moltes maneres de fer dansa i d'iniciar-se en el llenguatge del moviment. La proposta de la jove companyia Múcab Dansa passa per l'ús de la música, la càmera cinètica, *softwares* i el moviment, una multidisciplinarietat que són les puntes de *Pirouette en Re Menor*. La ballarina Irina Martínez i Joan Laporta, a les ordres de Jordi Purtí, han apostat per un llenguatge intel·ligible i original

Decoufflé, Genty, Thiérrée...

que vol apropar l'espectador a la dansa. L'acció té lloc en un espai irreal i es mou entre el romanticisme de la dansa neoclàssica, acompanyada de les estridències de la trompeta en directe, i la sofisticació de les projeccions i la interacció multimèdia, que permeten que una xarxa i Martínez ballin alhora i equipara els humans amb les cadenes de muntatge. El teatre de gest i la il·luminació també són fonamentals en aquest espectacle amb influències de Philippe Decoufflé, James Thiérrée o Philippe Genty. És una pirueta onírica que els autors defineixen com "un gir a una vida sense vida; una vida abandonada, una vida rutinària, sense consciència, que ha anul·lat els propis sentits" i recorda que l'important passa ara i aquí. —*Eugènia Sendra*.

PIROUETTE EN RE MENOR
Nau Ivanow. De dv. 8 a dg. 10

Enchanté

Han deixat les perruques encrespades i el glamur dels anys 50 dels EUA per la decadència de l'Europa de la Segona Guerra Mundial. Les Divinas (Carla Móra, Marta Móra i Irene Ruiz) volien tocar noves històries i sonoritats i han baixat a les profunditats dels cabarets berlinesos i parisencs, on es reunien artistes de la resistència convertits en activistes antinazis.

Enchanté, estrenada a la Fira de Tàrraga 2011, és l'obra més teatral de la companyia: hi ha comicitat i un toc grotesc, "ens burlem una mica de Hitler i dels seus propers", diu Ruiz, fusionades amb números de claqué, can-can i música. A l'escenari, només hi ha tres cadires, una taula, un teatri

decadent, una bateria de bombetes i un filam de punxes que simbolitza l'atrapament de les protagonistes.

Tres artistes de cabaret alemanyes jueves viuen en un exili permanent, abillades amb tres abrics que pesen massa. "Em recorda una mica *Tot esperant Godot* de Beckett: parlem des d'un límb, no queda clar per què som allà, s'encadenen records i ens acabem trobant, després de la mort". L'expressionisme, l'absurd i el cabaret s'alien cada nit a *Enchanté*. —*E.S.*

ENCHANTÉ
Club Capítol
Fins al 24 de juny

Una gran estrena de Tàrraga 2011 amb tints beckettians.

Litus

Els actors són de 10, i destaca l'expressivitat d'Anna Alarcón.

Sala Flyhard. Fins al 25 de juny

La Sala Flyhard té màgia. I això no es compra. El seu director artístic, Jordi Casanovas, té ull i criteri a l'hora d'escollir i el cert és que la seva programació d'autors i autores joves no té res a envejar a un projecte molt més ambiciós, financerament parlant, com el T6 del Teatre Nacional. Casanovas ha programat ara l'última obra de Marta Buchaca, una veu femenina que crida amb força i que amb aquest *Litus* demostra conèixer les arrels del que és la tensió dramàtica.

El text funciona i, a més, Marta Buchaca ha fet una direcció d'actors impecable

Litus planteja d'entrada una situació tensa, la reunió de la colla d'amics del protagonista absent que va morir estavellat dins una furgoneta per la carretera de l'Arrabassada. Un suïcida? Tots ho tenen clar menys el que era el seu company de pis, el Pau, que encara creu que va poder ser un accident. Tant se val. El germà de *Litus*, Toni, ha convocat la colla i l'exnòvia per parlar de *Litus* i a través d'ell de l'absència i la mort. No és en principi una reunió agradable, perquè els convocats tenen les seves disputes. Quan arriben tots, Toni els diu que el

desaparegut *Litus* va deixar una carta per a cadascun d'ells, extrem que introdueix un clàssic de la tensió dramàtica. Què diran les cartes?

Litus és un obra amb unitat de temps i espai construïda amb habilitat. Se'n dona la informació necessària de cadascun dels personatges sense entrar en més detalls i evoluciona entre els conflictes sentimentals i el record. El text funciona, i s'ha de dir que Buchaca ha fet una direcció d'actors impecable, magnífica. En una obra realista en la qual, a més, tenim els protagonistes a tocar del nas, els actors han interioritzat perfectament els personatges i el seus petits i personals drames. I la directora ha cuidat el més petit detall, el més infim gest, que aquí sí que es veu, així com els moviments dels cinc intèrprets en un espai que no té més de dotze metres quadrats amb una taula i un petit sofà per tota escenografia.

Litus fa riure al començament, es posa seriosa després i en tota l'obra respiren les emocions d'un grup de gent normal sacsejat per la mort prematura del seu company. Té l'espontaneïtat del que és veritat i en aquest sentit hi ha ressons del millor teatre naturalista argentí que ens ha visitat en els últims anys. Teatre sense artificis ni distraccions. Un deu per a tots els intèrprets (Anna Alarcón, Borja Espinosa, Josep Sobrevalls, Jacob Torres i David Verdaguer) i si hem de destacar algú seria l'expressivitat emocional d'Alarcón, l'exnòvia. Val la pena acostar-se a la Flyhard. Pel bon teatre i per la màgia que els deia que té la sala. —*Santi Fondevila*